

Så mycket glädje fyllde Culturum

En sak är jag säkert på – att många med mig kommer att ha goda minnen av söndagseftermiddagen då QUEEN kom till Nyköping. Vi fick vara med om något stort och säkert för de flesta också oväntat och med utsålt i Culturum. Och dyrt att ordna med tanke på att det behövdes extra av allt: mikrofoner, högtalare, ljud och ljus och så många extramusiker plus en fyramanna-kompgrupp.

Någon har också gjort ett hästjobb med att engagera **26 sponsorer**, det vill säga samarbetspartners på dagens svenska. Resultatet = en femhundring per biljett, och det är inte mycket i dag, när nu hela scenen var fylld av medverkande och teknik. Det finns ju kändisartister som kommer hit ensamma och tar lika mycket, eller hur?

Först bör vi beundra orkestern som trodde på idén och fick med sig körsångarna i Nymos och Cantemus. Ojojoj, vad de måste ha övat och slitit med alla svåra ställen. Sådant sätter proffs direkt, det är liksom deras jobb. Men nu var många amatörer, så inte undra på att kören gled iväg lite i den nakna och nerviga inledningen; sen fanns det ett kort träblåsarställe som lät lite surt. Men allt redde upp sig och märktes föga.

Sedan är det härligt att se hur en lokal storsatsning kan **få människor på fötter** och komma loss en söndagseftermiddag. Många såg så glada ut redan i foajén, och när konserten gick mot sitt slut stod alla upp och sjöng med och gungade.

Tre kontrabasar, synth, sex man i brasset, fyra pukor och elbas, allt arrat av Staffan Sjösvärd.

Fullt på Culturums scen av alla medverkande. Och i stället för tändare vajade lysande mobiler i takt med musiken.

Här fanns alla åldrar, men de flesta var medelålders, och det är ingen vågad gissning att de flesta kom med egna mysiga och nostalgiska ungdomsminnen från de tio åren, då QUEEN var som allra störst – med Live Aid-konserten 1985 som höjdpunkt. Det märktes också på gensvaret att låtarna var välkända. Inte för mig dock, för jag pluggade då och arbetade och lyssnade nästan bara på klassisk musik. En viss saknad kunde därför nu kännas av att sakna denna nostalgi...

En stilstudie av gästartisten Martina Dahlström tillsammans med huvudsolisten Magnus Bäcklund.

Staffan Sjösvärd var kvällens mycket rutinerade arrangör och tydliga dirigent och dessutom trivsamma konferencier med lagom mycket och vettig information. Det var exempelvis roligt att bli påmind om hur Queen-gitarristen Brian May också är doktor i astrofysik och kunglig medaljmottagare.

Bra var det också med **tredelningen av kvällen** med en lugnare orkestral bit i mitten. Och aldrig skulle jag ha gissat att *Mustapha* hade denna brittiska grupp som upphov. Nu lät det dock bitvis som stöld från *Sabeldansens* stampande rytmer.

En bra kompgrupp behövdes förstås när det skulle rockas loss. Och visst var ljudet starkt och ibland starkare än Culturum riktigt kan svälja, men det blev aldrig så farligt vasst, och min smart-klocka signalerade aldrig för någon farlig ljudnivå, tack för det! Och om någon ska nämnas får det nog bli **elgitarristen Henrik Olsson**, som mycket fint ”plankade” det berömda solot i Bohemian Rhapsody. Och så spelade han så roligt på banjo när det blev engelsk ”strutt-jazz”.

Roligt var det också att **en lokalt välkänd gästartist** fick vara med. Och **Martina Dahlström** visade hur säkerheten i sången och det sceniska har utvecklats så att hon utan vidare kunde matcha kvällens verkliga hjälte. För det är bara så att en sån här kväll står och faller det mesta med att man har en Freddie Mercury. Jo, jag vet, han är tragiskt död i förtid. Men **det gick jättebra med Magnus Bäcklund**, som var bergsäker i sången över alla oktaverna och byggde upp en trivsam publikkontakt med alla och verkligen bjöd på sig själv och var en stor glädjespridare.

En stilstudie av huvudsolisten Magnus Bäcklund.

Nu återstår det att se var det kan bli för långsiktigt resultat av denna lyckade engångssatsning. Filharmoniska Sällskapet bör vara en stolthet för Nyköping med omnejd och borde ha en större publik på sina konserter. Nästa gång är söndagen den 2 april. Kanske har några i publiken fått mersmak och vill prova en vanlig konsert?

Jag vågar lova att det i april blir vackert och lättlyssnat och virtuost med den **unga prisbelönta flöjtisten Laura Michelin** i Mozarts flöjtkonsert. Hon gick alltså och vann det stora Solistpriset 2020, och det brukar garantera det mesta.

Sedan har orkestern beställt ett stycke av **Milosz Krawczyk**, vilket kan låta hur oväntat och spännande som helst.

En ovanligt mäktig symfoni avslutar nästa konsert, och det är minsann ingen munsbit utan Johannes Brahms första. Han började med den femtio år efter Beethovens femte, och det tog sedan tjugo år att få den färdig. Kanske fick han skylla sig själv, när han valde **samma tonart c-moll som i Ödessymfonin**, för sådant innebar ju att försöka mäta sig med giganten. Nå, stor dramatik i moll utlovas men också sångbar romantik och många vackra melodier. Vågar vi hoppas på fyra kontrabasar och extra många övriga stråkar. Det behövs!

Fride Jansson

Koncentrerade körsångare och beundrande.